

Forfatter: Aakjær, Jeppe

Titel: Udrag fra DØDSFJENDER

Citation: Aakjær, Jeppe: "Bondens Søn ; Vadmelsfolk ; Vredens Børn. - 1919", i Aakjær, Jeppe: *Bondens Søn ; Vadmelsfolk ; Vredens Børn. - 1919*, Gyldendal, 1918-19, s. 165.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aakjaer06val-shoot-idm140079187406912/facsimile.pdf> (tilgået 06. maj 2024)

Anvendt udgave: Bondens Søn ; Vadmelsfolk ; Vredens Børn. - 1919

tre Daw og be gued Mennesker om aa hjælp dæ en Haand, og aal det, a kan tigg sammel og mier te, skal du faa.“

Oprørt over Trædringens Spot drev Stafen endnu engang Knippet tilbage med et rasende Spark.

„Du skuld eit spark saa stærk om dæ,“ sa Krejsten og tilegned sig endelig Knippet.

„For det er, pinnede, gued Sager, da det er di Nabo, Søren Møller, der har gin mæ'et, og han gir aalle no falsk Alms.“

A haaj endda ett tint, te der nowtid skuld ha bløwn den Adskjel paa Walstand i de to Gaard, som a nu ser, der er,“ tilføjed Krejsten lunt.

„Det skuld nue ha vovet aa sej i di saitg Faars Tid, da vild han vær kommen nøj gesvindt ad æ Dar, ihvem han saa war.“

„Hvor meget af det, du staar og kodder med, har han givet dig, ham æ Dæwel deropp?“ skreg Stafen, som Krejstens sidste Yttringer havde bragt i det vildeste Oprør.

„Hvor møj?“ gjentog Tiggeren kolhøgen.

„Hver Pluk haar han gin mæ'æ. Han er ett den Mands Søn, der tæller æ Straa aa te en fatte Mand, hvis Madamm staar hjemm og brøler ved en tom Krøf.“

Ved dette Svar slængte Stafen en vældig Halmbrødding lige i Synet af Kren Tysker; umiddelbart efter susede Nummer to og tre med lignende Ilhærdighed samme Vej: lidt langsommere segned Nummer fire ned for Krejstens Fødder efterfulgt af det Raab:

„Mon han gav dig mere?“

Krejsten, der nu stod helt begravet i Stafen Ajlgaards Vældædighed, fortrak Munden til et svedent Grin og svarred:

„En bitte Havrkjerre betint han mæ sgi ogsaa mej, om a mindes ret!“

Et Par Havreneg smedes ud i Hovedet af Husmanden paa samme bratte Maade, hvorpaa Røsthusdøren huggedes i med et Skrald.

Tiggeren letted skøjeragtig paa sin Hue og raabte:

„Herren elsker en glad Giver! Herren elsker en glad Giver!“

Det ved Gud han gjør, — Fanden hent mæ!“

Da Kren Tysker kort efter med et stort Smil under Skjægstubbene gled ud af Gaardsleddet, var han ved at